

“Trăiți ca oamenii liberi,
dar nu ca și cum ați avea
libertatea drept
acoperământ al răutății, ci
ca slujitori ai lui
Dumnezeu” (I Petru 2, 9)

Parohia ortodoxă română “Sfântul Dumitru” (New York City) Buletin parohial

Nr. 35 / 2023 Buletin trimestrial

Primii români care au ajuns în Canada

În provincia canadiană Alberta trăiesc urmași ai românilor emigrați la 1900 din satul bucovinean Boian. Strămoșii lor au întemeiat acolo un sat care să poarte numele leagănului de acasă – Boian. Boianul canadian este o oază de românitate pe care comunitatea bucovineană, aflată la a treia generație pe pământ canadian, o păstrează cu sfințenie în straie populare, ținând sărbători naționale.

Puțin înainte de cumpăna veacurilor XIX-XX, în anul 1897, ministrul canadian al imigrării Clifford Sifton vizita provinciile Bucovina și Galiția într-o campanie de promovare a țării sale. Sifton vindea promisiunea unei vieți îndestulate sub sloganul „Canada: The Last Best West“, ce s-ar traduce aproximativ prin „Ultima bucată din cel mai bun pământ vestic“. Demnitarul avea clar în minte planul de a popula o regiune pustie pe care s-o transforme într-o zonă rodnică, ce să devină sursă de grâne pentru restul țării. Iar pentru asta avea nevoie de oameni pricepuți, gospodari care nu se temeau de greutăți – așa cum erau românii din nordul Bucovinei, regiune aflată pe atunci sub stăpânirea Austro-Ungariei. Așa că politicianul a prezentat Canada într-o lumină cât mai favorabilă, încurajând țărani bucovineni să lase neajunsurile de acasă și să plece în lumea largă, traversând mări, țări, oceane și continente, pentru a își croi o nouă soartă, mai bună, în îndepărtata preerie. Sifton i-a asigurat pe oameni că vor primi, gratuit, de la statul canadian până la 160 acri de pământ (1 acru însemnând 4.047 metri pătrați).

Din Marele Boian, spre Lumea cea Nouă

Vorbele înflăcărate ale ministrului canadian i-au pus pe gânduri pe țărani din Boian, un sat de lângă Cernăuți, pe unde trecea linia dintre Imperiul Țarist și cel Habsburgic. Cunoscut ca Marele Boian, satul fusese cândva moșia cronicarului Moldovei Ion Neculce. De aici se trăgea și Iraclie Porumbescu, tatăl compozitorului Ciprian Porumbescu. Iraclie era preot și slujise la biserica din sat. Ademenite de poveștile despre promițătoarea Canadă, mai multe familii de boieni s-au pus la sfat și au decis să își încerce norocul. „Schimbi locul, schimbi norocul“ – spune o vorbă, astfel că boienii și-au luat inima în dinți și au cumpărat bilete de drum spre Canada.

Oamenii și-au încărcat avutul cel mai de preț și au purces spre Lumea cea Nouă. Drumul a fost lung, foarte lung. Boianii au mers întâi cu căruța până la gara din Cernăuți, apoi au luat trenul spre Hamburg-Germania sau Anvers-Belgia. De acolo au urcat pe vaporul spre America. Unii dintre ei au fost chiar pe vasul Carpathia, cel

care avea să salveze câțiva ani mai târziu, în aprilie 1912, supraviețuitorii de pe Titanic. Românii au trecut Atlanticul și au ajuns la Halifax, capitala regiunii Nova Scotia din Canada. Au traversat pe urmă toată Canada spre vest, cu trenul, până la Winnipeg, acolo unde era Oficiul de Imigrări al regiunii. Iar drumul tot n-a fost gata. De la Winnipeg, imigranții au ținut vestul încă 1.300 kilometri, călătorind de-a lungul graniței cu Statele Unite ale Americii, până la Edmonton, capitala provinciei Alberta. Abia aici s-au stabilit, lângă orașul unde li s-a dat pământ de lucrat.

Dar pentru că terenul n-a ajuns pentru toți, românii s-au răspândit în zona Edmontonului, întemeind mici comunități împrejurul capitalei provinciei. Primii români veniți, care au rămas aici, au decis să dea un nume drag noului cămin. Ca să fie traiul mai suportabil, l-au botezat Boian, așa cum se chema satul lor de acasă.

Povești de emigranți români

Poveștile impresionante de viață ale bucovinenilor sunt descrise pe site-ul Muzeului Românesc din Boian, Alberta. „Ichim Yurko este primul român imigrant venit în mijlocul provinciei canadiene“, relatează istoricii locului. Soarta familiei sale dezhădăcinate cutremură cititorii.

În primăvara lui 1898, la un an de la vizita ministrului canadian în Bucovina, Ichim Yurko a ajuns în Alberta cu soția sa Iftinica și cu fetița lor Ioana, de 4 ani. Împreună cu ei se aventurase și un alt sătean, Elie Ravliuk. Ei s-au așezat în zona viitorului Boian, iar prima iarnă canadiană, petrecută în bordei, a fost cumplită. Frigul a fost atât de mare, iar foamea – fără margini, încât micuța Ioana a murit de pneumonie și de malnutriție. Ichim și Iftinica au lăsat bordeiul unde își pierduseră copila și au plecat în districtul Shalka. Aici au prins un pic de cheag și și-au construit o casă mai acătării. Locuința avea un cuptor, unde Iftinica gătea ziua, iar pe care noaptea dormeau soții Yurko.

În iunie 1919, tragedia a lovit din nou, inimaginabil. Cuptorul fusese încins puternic, să primească spre coacere porția săptămânală de pâine a familiei. Aluatul frământat odihnea în covată și așteptând să dospească, Iftinica își spălase părul lung și negru. Cu năframa albă pregătită, ea își usca pletele stând pe un scăunel în fața focului. Ușa casei era deschisă, iar Ichim ședea pe o băncuță din lemn de lângă perete. Dintr-o dată, un fulger a pătruns în casă, pe ușa deschisă și a lovit-o năprasnic pe Iftinica. Din femeie n-a mai rămas decât un trup carbonizat. Ichim a fost azvârlit la pământ, secerat, fără cunoștință. Casa a început să ardă.

Vecinii, Constantin Bezovie și Mitru Hanțuic, au văzut flăcările și au alergat imediat spre locuința lor. Ei i-au scos afară pe Ichim și pe Iftinica, chiar înainte ca focul să cuprindă toată casa. Când s-a trezit Ichim, Iftinica era pregătită de înmormântare. A fost îngropată cu mare jale în cimitirul românesc din Boian. Ichim a rămas pe pământul în care odihneau nevasta și fiica lui. Terenul l-a dat în grijă unui nepot, iar el a luat-o de la capăt, încă o dată. Și-a construit pentru a treia oară o casă la Boian și a trăit până la 80 ani făcând grădinarit. Și-a alinat durerea cultivând legume, în special roșii și castraveți, din care vindea vecinilor. Nu s-a recăsătorit, nu a mai avut copii.

Strigăt de încurajare: „Veniți aici!”

Atunci când au sosit în Canada, Yurko și Ravliuk se simțeau mizerabil de singuri în preeria canadiană. Așa că au scris celor de acasă încurajându-i să vină. Cam 12 familii au sosit în primăvara următoare, în martie. După două luni, alt grup a ajuns în zona Boianului, coborând la capătul liniei de cale ferate, în Strathcona. I-a întâmpinat fără pâine și sare Petre, un sătean care era deja decepționat de ce găsisese în Canada. „De ce ați mai venit?“, i-a luat el la rost pe boieni. „Aici nu-s decât tufișuri, apă și sălbăticie. Cum credeți c-o să trăiți?“. Ostenit de atâta drum, un bărbat i-a tăiat vorba: „Tacă-ți gura! Până și socru-tu a venit aici“. Petre a fost șocat: „Cum!? A venit și neșesălatul ăla bătrân?“

Deznădăjduite de primire, două femei au început să plângă. Câțiva bărbați cu sânge-rece și-au dat seama că dacă plecarea a fost atât de grea, iar drumul - extenuant, nici întoarcerea nu va fi mai ușoară. Și oricum toți banii îi dăduseră pe biletul de Canada, doar dus. Ei au convins grupul să meargă totuși la oficiul de imigrare, să vadă ce le rezervă soarta, dacă tot veniseră până acolo. Aveau cu ei plăpumi, velințe, țesături, semințe de plantat în solul virgin, ustensile de lucrat pământul, chiar și un mic plug din lemn – tot ce credeau ei că le va prinde bine printre străini. „Erau țărani neștiutori de carte din Boian, români de fel, ortodocși, care vorbeau și ucraineana. Nu aveau mai nimic decât ce era pe ei și cu ei, dar aveau curaj și erau hotărâți să răzbească, oricât le-ar fi fost de greu“, spun despre ei istoricii Boianului.

Primele familii de români stabilite în Canada au fost Toma, Cuceran, Cojocar, Gherasim, Iurcu, Isac, Lutic, Mihălțan etc – arată registrele din Boian. Unii n-au rezistat și s-au întors acasă, unde au avut de suportat, mai târziu, teroarea sovietică. Mulți au pierit pe front sau în pușcăriile comuniste. Cei care au rămas au avut de înfruntat piedici la care nu s-ar fi de gândit. Au trăit la fel de greu ca acasă, în bordeie încropite din pământ, au tras la jug sau la târnăcop, fără să știe o boabă de limbă străină, s-au înmulțit și au pierdut copii care le-au fost răpuși de boli. Destui dintre imigranții au murit de tineri, doborâți de suferințe ascunse. Probabil dorul era una dintre ele.

Casa Fedoreac, actualul Muzeu românesc de la Boian

Boianii s-au ținut de neam și s-au căsătorit între ei, nelăsând să se piardă ființa românească. În timp, numele lor a mai pierdut din litere sau i s-au adăugat altele, pentru a -și păstra sonoritatea inițială. Urmașii lor poartă prenume americanizate și poate nici nu le-ai ghici originea dacă ei nu ar fi bucuroși să și-o afirme, pe internet, în grupurile care cinstesc memoria Boianului.

Nucleul comunității este o casă veche transformată în muzeu, la Boianul canadian. Este o casă tradițională românească, ridicată la 1915 pentru Lazăr Fedoreac și soața lui, Ana Săndulac (*foto*). A construit-o meșterul Ștefan Semanovici, iar Ana și Lazăr, o pereche de tineri din Boian care au avut 6 copii, au pus mâna să netezească pereții din lut și paie, pe care i-au vărui în alb. Ai lui Fedoreac au trăit 40 ani în această casă din poiană, până aproape de finele vieții când s-au retras într-o altă fermă, cu familia lor lărgită.

Casa a ajuns la John Euchuk, alt fecior de bucovinean, care a donat-o comunității. Pentru repararea ei s-a făcut clacă, conform bunului obicei al pământului strămoșesc. Oamenii s-au adunat să muncească precum moșii lor odinioară, la plămădit lut și la acoperit pereții din bârne. Casa a fost văruiată ca altădată, pictată cu motive populare și deschisă în 1992 ca Muzeul Românesc din Boian, Alberta.

La inaugurare, urmașii de români au îmbrăcat straiile populare moștenite din familie. Succesul a fost atât de mare, încât localnicii râd și acum amintindu-și cum mâncarea n-a fost de ajuns pentru câți oaspeți au venit să vadă frumoasa casă tradițională românească.
(text preluat de pe site-ul: <https://adevarul.ro/stiri-locale/constanta/video-boian-satul-romanesc-de-pestocean-1961424.html>)

*****

De ce Dumnezeu acceptă sau îngăduie răul?

La întrebarea de ce Dumnezeu acceptă sau îngăduie răul?, răspunsul general este acela că prin aceasta vrea să facem fiecare exercițiul libertății noastre, să facă posibilă funcționarea libertății cu care ne-a înzestrat prin creație și, prin aceasta, în funcție de atitudinea noastră: de ură și lepădare de rău sau de aruncare cu toată ființa în brațele și cursele răului, să ne luăm răsplata sau pedeapsa.

Răul, în numeroasele sale manifestări, între care: suferința, bolile și, în final, moartea, constituie un exercițiu al libertății și un examen moral pentru om. În această calitate, răul îl demonstrează pe Dumnezeu a fi adevăratul cărmuitor spre bine și desăvârșire a lumii și constituie o încercare, un mijloc de expiere, sacrificiu, condiția meritului și consecința libertății, imboldul progresului și condiția mântuirii.

Așadar, originea reală a răului nu este Dumnezeu, nici diavoli, nici lumea, deși Părinții duhovnicești ne recomandă să avem discernământ în raport cu acestea, ci omul, voința sa proprie, alegerea lipsită de dreapta socotință sau deosebire. Sfântul Maxim Mărturisitorul, vorbind despre „izvoarele și pricinile întregii răutăți”, notează trei dintre ele: neștiința, iubirea trupească de sine și ura. De acestea se folosește diavolul

pentru a abate puterile sufletești către o rea întrebuintare.

Din această perspectivă, responsabilitatea morală îi revine omului, căci este o învățatură tradițională și realistă a spiritualității ortodoxe aceea că pricinuitorul mântuirii sau desăvârșirii noastre este Dumnezeu, în timp ce al căderii și osândirii noastre este voia noastră proprie, liberă, sau, cum spune Petru Damaschinul, „*cel ce lucrează binele trebuie să-I mulțumească lui Dumnezeu, ca Celui ce ne-a dăruit toate după existență. Iar cel ce alege și face cele potrivnice, să se învinovățească numai pe sine, pentru că nimeni nu-l poate trage cu sila, odată ce Dumnezeu l-a făcut liber*”.

(Război în “văzduhul inimii” - *Cuvinte ale Părinților filocalici despre,, războiul nevăzut*”, Editura Credința strămoșească, pp. 20-21; texte preluat: <https://doxologia.ro/cuvinte-duhovnicesti/de-ce-dumnezeu-accepta-ingaduie-raul>)

*****

Este de ajuns rugăciunea pe care o facem acasă?

Așa ne măsurăm calitatea rugăciunii noastre: dacă ea ne duce la casa Domnului, acolo unde El sălășluiește, acolo unde El însuși vine, unde Se jertfește, acolo unde frații noștri se roagă împreună—că unde-s doi sau trei și El este între noi—înseamnă că ne rugăm în Duhul lui Dumnezeu.

Mulți, pentru a nu merge la biserică, invocă faptul că slujbele sînt prea lungi, inclusiv Sfînta Liturghie. E de ajuns rugăciu-nea pe care o facem acasă?

Rugăciunea pe care o facem acasă este foarte bună. Dar, dacă noi nu iubim biserica, nu știu la ce ne folosește. Nu știu ce ne vom face noi cu rugăciunea aia de acasă. Ce înseamnă asta? Ce-ar fi însemnat: Noe își face corabia, și unii se apucă și își fac butoaie cu care se vor salva pentru că vine potopul. Vino și urcă în corabie, e mai sigur. Nu faci tu cu o scîndură vapor de mîntuire, corabie dintr-o scîndură nu prea faci. Cel care nu iubește biserica, cel care nu iubește Liturghia să nu se amăgească că se roagă acasă! Nu știu ce duh îl învață pe el rugăciunea aia, dacă el nu iubește Liturghia. Nu poate fi așa ceva. Cum poate fi așa ceva? Ce rugăciune e aia? Rugăciunea, dacă este dreaptă și făcută către Dumnezeu și Duhul Lui îl cercetează pe om, primul loc în care îl va duce va fi biserica. „Domnul este în sălașul Său cel sfînt” (Psalmul 10, 4). Acolo îl va duce, de se va ruga cineva drept. Dar dacă rugăciu-nea lui nu-l duce acolo, păi, iertați-mă, dar sînt atîția care spun că se roagă, dar nu tot cel ce spune „Doamne, Doamne” va fi primit, ne spune Hristos.

Așa să ne măsurăm calitatea rugăciunii noastre: dacă ea ne duce în Casa Domnului, acolo unde El sălășluiește, acolo unde El însuși vine, unde Se jert-fește, acolo unde frații noștri se roagă împreună - că unde-s doi sau trei și El este între noi -, înseamnă că ne rugăm în Duhul lui Dumnezeu. Noi care ne-am osebit de frații noștri din îngîmfare, din mîndrie, din dispreț, cum credem că-L atragem pe Cel care este blînd, smerit și Care ne-a dat poruncă să ne iubim unii pe alții? Niciodată n-o să vină la așa fel de oameni rugăciunea. Dar poate veni cu o cercetare puternică, chiar așa descoperindu-le că nu fac

bine, că nu-i bun gândul care îl au, și să ne întoarcem, să ne întoarcem în Biserică. Acolo ne mîntuim, pentru că acum avem biserici, sla-vă Domnului, și Dumnezeu în chip desăvîrșit Se dă tuturor celor care-L voiesc pe Dînsul. Să mergem la biserică!

(Ieromonah Savatie Baștovoii, *Singuri în fața libertății*, Editura Cathisma, București, 2009, pp. 111-113)

*****

La cine să merg: la preot sau la psiholog?

Eu aș zice: Bineînțeles ca ar trebui la un preot. Dar observ cu multă, multă durere un lucru în lumea noastră: simțim din ce în ce mai des ca noi, preotii, nu gasim felul ortodox de a-l asculta, de a-l înțelege, de a-l învia pe om. Și zic așa, ca unul care vine din Apus, unde Biserica de o mie de ani nu a fost, și unde spiritualitatea apuseană a falimentat total; veacul al XX-lea i-a manifestat falimentul care era în ea demult. Si acum Apusul, cei luminați ai Apusului, caută din ce în ce mai mult către Ortodoxie, acea Ortodoxie care-i prost înțelege pe aceste meleaguri de bastina ale Ortodoxiei. Si riscam sa fim acum in pozitia Evreilor, care ei insisi au pierdut traditia ce s-a dat neamului lor. Va spun tocmai ca să nu se intample lucrul acesta, ca să cer Domnului ca nu numai apusenii să găsească adevărul, dar ca și voi să va înnoiți în bogăția care este moștenirea voastră, a noastră.

Deci în Apus, unde Biserica nu mai este, am impresia că știința asta a psihologiei este și ea un fel de milă a lui Dumnezeu într-o lume în care Dumnezeu nu mai există. Și există o para-Biserică, o para-preoție, ca sa zic așa; nu vreau sa-i zic "pseudo" - deși ar fi trebuit, probabil.

Adica ce este psihologul? Este un om la care te poți duce și poti descărca toate, și poți spune toate, și știi ca nu o sa fii judecat, și ca, pentru motive profesionale, acela îți ține "taina spovedaniei". Părinți preoti, asta este prerogativa noastră! Noi trebuie nu numai să putem să înlocuim pe psiholog, dar și să depășim, peste orice așteptare, ceea ce poate face psihologul pentru clientul lui. De ce? Fiindcă avem Taina, avem pe Dumnezeu, pe Care îl putem împărtași. Și vă spun acest lucru iarăși: Un pic să intrăm în Taina lui Dumnezeu, și nu știu până unde va merge. Am vazut "înviere în masă"; am văzut, de la o persoană care s-a întors către Dumnezeu, zeci de familii care au înviat din morți, în Apus, și aicea la fel.

Deci, aș zice, bineînțeles ca la preot! Dar iertați-mă, frați preoți și arhieriei, trebuie să spovedim și adevărul acesta: Suntem în așa un hal, că nu ne mai știm vocația. Și atunci poporul, debusolat, merge unde poate și la cine poate. Și vă spun și lucrul asta: Psihologia care, din câte știu, a început cu Dl. Freud și a continuat cu Dl. Jung și cu alte nume care se cunosc astăzi, a făcut multe rele pentru om, dar iarăși, dacă priviți dintr-un punct de vedere istoric, până și acolo omul "se cauta", își caută adevărata ființă.

Și vă spun, sunt mulți psihologi - cel puțin în Apus am văzut asta, și cred că sunt și mai multi pe la noi și în țările de bastina ortodoxă - care găsesc și descoperă multe adevăruri. Dacă vă uitați bine, acele adevăruri erau cunoscute cândva în Biserica, și nu le mai trăim și, spre rușinea noastră, nu le mai aplicăm.

Știți, eu consider că noi toți suntem un singur om, spovedania mea este spovedania ta, viața mea este viața ta; împărtașim aceeași soartă. Și as dori să vă chem pe toți, ca un singur om, să ne înnoim în Duh. Nu zic asta ca voi, mirenilor, să judecați pe preoți; zic ca voi, mirenilor, să vă rugați pentru noi, ca Dumnezeu să ne lumineze ca să vă putem lumina. Zic asta pentru frații mei preoții, ca să știe ca suntem într-o decadere cumplită, și ca să luăm pilda de la dreapta și de la stânga, și de la Părinți, și prin psihologie. Și să ne învățăm și din lumea dreptății, și din lumea păcatului, din toate mărturiile să înțelegem, cu ajutorul lui Dumnezeu, și să ne întoarcem, cum zice în Apocalipsa uneia din Biserici: "Întoarce-te la cele dintâi, până nu-ți voi lua lumina din mijlocul tau".
(Ierom. Rafael Noica. Text preluat de pe site-ul www.crestinortodox.ro).

*****

Pildă de folos

Să mulțumim lui Dumnezeu după fiecare masă

Un împărat a văzut ca supușii săi mâncau fără binecuvântare, fiecare se pune la masa și mânca cum nimerea. Într-o zi, împăratul a spus unui slujitor să vină să fure de pe masa lor, când vor fi toți la masă, fără să scoată o vorbă. Intră acesta, când era petrecerea în toi, și fură de pe masa împăratului și fugi. Cei de la masă s-au revoltat și i-au atras atenția împăratului, dar împăratul a spus că nu a văzut nimic. După un timp, veni și fură din nouă. Boierii au reacționat și i-au spus împăratului:

– Cum te faci că nu vezi că a furat, pentru că din fața ta a furat!
– Si cu ce v-a deranjat?
– Păi cum poți să spui asta împărate, nu-i frumos să ai o asemenea atitudine și să furi de la masa împăratului tău.

Să furi de pe masa lui.

– Bine spus! Dar ia sa vă întreb eu. Voi care mâncați și uitați să îi mulțumiți lui Dumnezeu, nu sunteți oare niște tâlhari care furați de pe masa Lui? Uitând ca El este cel ce crește și hrănește lumea?

Si s-au rușinat boierii la vorbele acestea și au plecat capetele!

Cel care face rugăciune este cel care stă cu împăratul la masă! Iar cel care mănâncă fără rugăciune, este hoțul care fură de la masa împăratului!

*****

DIN VIATA PAROHIEI

Botezuri

Razvate Lucas, fiul lui Omar & Sonia Barriga.

Parastase & pomeniri

Florentina Cornelia Anghel, parastas pentru părinți, Arsenie și Rada;

Maria Ciugulea, parastas pentru părinți;
Teodor & Carmen Nastu, parastas pentru fiica Diana Maria;
Cristian & Luminița Culețu, parastas pentru fiul Filip și cei adormiți din familie;
Stela Mila, parastas pentru soțul Haralambie și cei adormiți din familie;
Ema Florescu, parastas pentru soțul Mihai;
Paula Bujgoli, parastas pentru soțul Cornel;
Elena & Bahadır Ekiz, parastas pentru mama și cei adormiți din familie;
Eugenia Grabovan, parastas pentru tata Dionisie și fratele Vladimir și toți cei adormiți din familie;
Culețu Răția, pomenire pentru cei adormiți din familie;
Mariana Șoitu, Marilis și Robert Panullo, pomenire cei adormiți din familie.

Situația financiară Ianuarie-Martie 2023

Venituri: **36,948\$**

Cheltuieli curente: **27,111\$**

Cotizație (80\$/membru) episcopie: **10,965\$**

Cheltuieli capitale: **12,700\$** (avans pentru scaunele din biserică)

Total cheltuieli: **50,776\$**

Deficit: **13,828\$**

Alese mulțumiri se cuvin celor care au donat masa de Sfinții Trei Ierarhi și masa de Bunavestire: Dumitru Babu & Corneliu Tatu (Sfinții Trei Ierarhi), Sotir & Rodica Chiacu (Bunavestire).

Mulțumim celor care fac donații sub formă de pledge lunar: Dr. Cornel & Nina Dumitriu, Dumitru & Victoria Ionescu, Gabriela Miller, Cornelia Bațu, Petrina Dawson, Hristu & Violeta Șunda, Sanda Bogdan.

Mulțumim celor care au făcut donații substanțiale: Robert & Marilis Șoitu, Dumitru Babu, Sotir & Rodica Chiacu, Bogdan & Anca Stanciu.

Mulțumim tuturor celor care au făcut donații pentru schimbarea scaunelor din biserică (prețul unui scaun este 800\$): Ștefan Adam, Violeta & Hristu Șunda, Paula Tănăsescu Paula, Maria Sântimborean, Stela Mila, Sotir & Rodica Chiacu, Cornel Tatu, Florentina Anghel, Elisabeta Mila, Teodor & Carmen Nastu (în memoria fiicei Diana), Petru Costin, Iosefina Radu.

Mulțumiri doamnei Violeta Șunda (președinta Consiliului parohial) și doamnei Carmen Fenghea (președinta Reuniunii de Doamne) precum și tuturor doamnelor și domnilor care au ajutat atât în bucătărie cât și la servirea meselor organizate la biserică.